

za povinnost s takovým účinkem, že by jinak sám nárok zanikl a již před žádným forem uplatněn býti nemohl, pak zajisté nelze z nečinnosti stran a zúčtovacích míst dovozovati zánik nároku, nýbrž jest míti za to, že tím je věc skončena jenom pro řízení zúčtovací, k němuž náleží také řízení před rozhodčím soudem, a to s tím účinkem, že zúčtovací místa nejsou již legitimována k tomu, aby pohledávky takto ze zúčtovacího řízení vyloučené bylo užito k tomu účelu, jemuž ono řízení sloužilo a jehož obhájení právě těmito místům bylo svěřeno. Jiného praktického významu upuštění těchto zúčtovacích míst od žaloby nemůže míti ani v souzeném případě a jest tu tedy i procesně připustiti stejný důsledek, totiž že v takovémto případě není již ani procesní překážky proti tomu, aby věc byla zahájena před řádnými soudy, protože jinak výhradná příslušnost rozhodčího soudu tím pominula.

Za toho stavu věci je pro otázku přípustnosti pořadu práva zcela bezvýznamné, proč byla pohledávka k soupisu přihlášena tou nebo onou stranou, v čem pramenily neshody stran a obou zúčtovacích míst, a proč byla věc odkázána před rozhodčí soud, když příslušnost prvního soudu je již vyloučena. Je proto pro otázku přípustnosti pořadu práva v souzeném sporu bezvýznamná otázka, kde měl žalovaný v rozhodující době (dne 26. února 1919) své bydliště. Tou otázkou se zabýval rekursní soud zatím nadbytečně a předčasně ji řešil, když dotčená otázka po skutkové a právní stránce nebyla náležitě probrána před procesním soudem. Proto vývody rekursního soudu týkající se bydliště žalovaného nemohou býti ani pro procesní soud rozhodující, jestliže by se v dalším řízení ukázalo, že právní skutečnost bydliště žalovaného v rozhodující době má anebo může míti význam pro právní poměr stran také v jiném směru nežli právě v otázce přípustnosti pořadu práva. Tu by nebylo překážky proti tomu, aby žalovaný po právní i skutkové stránce uvedl na přetřes otázky, o nichž se zmínil v dovolacím rekursu.

Čís. 16841.

Pensijní pojištění (zák. č. 26/1929 Sb. z. a n.) a nemocenské (zák. č. 221/1924 Sb. z. a n.).

Platnost úmluvy, kterou se zaměstnanec (vedoucí prodejny) zavázal, že bude hraditi za s p o l u z a m ě s t n a n c e v prodejně zaměstnané ze svého polovici pojistného k pensijnímu nebo nemocenskému pojištění, pokud připadá na zaměstnavatele.

(Rozh. ze dne 1. dubna 1938, Rv II 783/37.)

Žalobce byl od 1. července 1933 do 28. února 1935 zaměstnán u žalované firmy »R.« jako vedoucí její prodejny v O. Jeho odměna záležela v 10% provisi, v níž byly započítány mimo jiné režijní položky, které byl žalobce povinen hraditi ze svého, též mzda a veškeré (sociální i pensijní) pojištění personálu zaměstnaného u žalované firmy v uve-

dené prodejně, pokud jest zaměstnavatel povinen platiti je ze svého. Tvrdě, že shora uvedená úmluva o placení pojistného jest neplatná, domáhá se žalobce na žalované zaměstnavatelce zaplacení toho, co za ni zaplatil na příspěvcích připadajících na zaměstnavatele. Soud první stolice uznal podle žaloby. Odvolací soud zamítl žalobu. Důvody: Nárok na náhradu polovice pojistného, kterou žalobce sám zaplatil ze svého za žalovanou zaměstnavatelku, není odůvodněn. Prvý soud se v té příčině k odůvodnění svého názoru odvolává na rozh. č. 13828 Sb. n. s. V uvedeném rozhodnutí jest vysloveno, že jest neplatná úmluva mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem, kterou se přesunuje na pojištěnce pensijního nebo nemocenského pojištění větší než zákonem stanovený podíl na placení pojistného. V souzeném případě však nejde o takový případ, o jaký šlo v onom rozhodnutí. Zákonem není zakázáno, aby třetí osoba — v souzené věci vedoucí prodejny — zaplatila za zaměstnavatele část pojištění, která připadá na zaměstnavatele. Právní názor soudu první stolice, že jde o dohodu zákonem zakázanou a tedy neplatnou, nelze opřít o zákonná ustanovení, kterými nejvyšší soud odůvodňuje jím vyslovený názor, totiž o ustanovení §§ 140 a 162 zák. ze dne 9. října 1924, č. 221 ve znění zák. č. 185/1928 Sb. z. a n. a předpisy zák. č. 26/1929 Sb. z. a n., zejména o ustanovení § 170, písm. d), naposledy dotčeného zákona. Nesprávně proto posoudil první soud věc po právní stránce, přisoudil-li žalobci požadovanou náhradu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Není sporné, že žalobce platil jako režii, kterou měl hraditi podle služební smlouvy s žalovanou firmou ze svého, i příspěvky k sociálnímu a pensijnímu pojištění za personál zaměstnaný v o-cké filiálce, jež by byla jinak povinna podle zákona platit žalovaná firma. Dále není sporu o tom, že ve smluvně převzaté režii neplatil žalobce pojistné příspěvky z a s e b e, pokud je podle zákona měla platiti žalovaná firma, neboť tu část pojistných příspěvků platila firma ze svého. Konečně jest nesporné, že byl žalobce zatížen z důvodu placení oné části smluvně převzaté režie částkou 6.381 Kč 70 h a že žalovaná firma žalobci polovici uvedených příspěvků, jimiž byl zatížen, nahradila.

Otázku placení pojistných příspěvků upravuje zákon č. 221/1924 v doslovu zákona č. 184/1928 Sb. z. a n. v §§ 162 až 164 a dále zákon č. 26/1929 Sb. z. a n. v §§ 64 až 68. V dotčených ustanoveních, jež jsou v podstatě v obou zákonech shodná, jest určeno, že zaměstnavatel i zaměstnanec hradí z pojistného po jedné polovici, že zaměstnavatel platí pojišťovně celé pojistné a že může část pojistného, připadající na zaměstnance, při výplatě mzdy sraziti zaměstnanci z platu, a konečně že pojistné, jež srazí zaměstnavatel zaměstnanci ze mzdy, je stat-

kem jemu svěřeným. Určil tedy zákon jasně hranici, do níž mohou býti zaměstnanci přidržováni k opatření prostředků k úhradě povinností nositelů pojištění. Nejvyšší soud pak vyložil v rozhodnutí č. 13828 Sb. n. s., k němuž se pro stručnost odkazuje, že úmluvy, jež se přiči uvedeným ustanovením, jsou neplatné.

V souzené věci však nejde o takovou úmluvu. Žalobce se, jak je nesporno, nezavázal služební smlouvou, že bude platiti polovici pojistných příspěvků, jež měla žalovaná jako jeho zaměstnavatelka platiti z a n ě h o, nýbrž úmluva se týkala jen pojistných příspěvků, jež měla platiti žalovaná firma z a o s t a t n í z a m ě s t n a n c e své filiálky v O., takže se dotčené ustanovení služební smlouvy vůbec netýkalo pojistných příspěvků z pojistného poměru, jenž byl založen služební smlouvou a přihláškou mezi žalobcem a pojišťovnou, nýbrž jen pojistného poměru ostatních zaměstnanců o-cké filiálky žalované firmy u dotčených pojišťoven. O takovém částečném převzetí režie k placení pojistných příspěvků smlouvou nemá však ani zákon č. 221/1924 v doslovu zákona č. 164/1928 Sb. z. a n., ani zákon č. 26/1929 Sb. z. a n. žádného ustanovení. Ustanovení dotčených zákonů, jež byla výše uvedena, se týkají jen placení pojistného, jež má zaměstnanec platiti z e s v ě h o p o j i s t n ě h o p o m ě r u, založeného jeho služební smlouvou se zaměstnavatelem, kdežto v souzené věci jde o to, že žalobce se zavázal platiti pojistné příspěvky, jež by jinak měla platiti žalovaná firma, nikoliv ze svého pojistného poměru, nýbrž z pojistného poměru ostatních zaměstnanců o-cké filiálky. Byl tedy žalobce co do těch příspěvků v poměru k pojišťovně třetí osobou, nikoliv zaměstnancem, jak již správně usoudil odvolací soud. Poněvadž dotčené zákony nezakazují, aby se třetí osoba zavázala k placení pojistných příspěvků, jež by jinak měl platiti zaměstnavatel, a smlouva taková není ani jinými zákony zakázána, platila pro smluvce při uzavírání smlouvy smluvní volnost (§ 6 zák. č. 20/1910 ř. z.), není odůvodněn závěr, že by smlouva o převzetí této části režijních nákladů byla neplatná.

Čís. 16842.

Proti souhlasným rozhodnutím vydaným v konkursním řízení (zák. č. 64/1931 Sb. z. a n.) není dovolen dovolací rekurs.

Podle § 188 konk. ř. jest dbáti veškerých předpisů o řízení ve věcech sporných, pokud jich lze obdobně užiti v konkursním řízení.

(Rozh. ze dne 6. dubna 1938, R I 344/38.)

Srov. rozh. č. 12279 Sb. n. s.

Soud první stolice odmítl dovolací rekurs úpadce proti rozhodnutí rekursního soudu, potvrzujícímu usnesení prvního soudu, jímž